

14-го лютого 2004р.

До: Членів УСП та УПС Станиці Нью Йорку
Батьків, які є „бувші пластуни”

Справа: Чи зможемо у вересні відкрити двері домівки?

На передодні Загальних Зборів станиці почуваюся до прикрого обов'язку представити Вам докладний образ кризи, в якій станиця зараз знаходиться.

**За 4 місяці станиця залишиться без гніздових та зв'язкових.
Від вересня 2003р. один гурток юнаків не має впорядника, а один гурток юначок провадить 17 літня юначка (з вишколом впорядника УПЮ).**

Станиця сьогодні „на папері” має приблизно стільки УСП та УПС, як мала в 1957 році – 82 УСП та 154 УПС (1957 - 124 УПС). Тоді така кількість вистачала щоб обсадити провід станиці та виховні проводи для 448 дітей. А тепер нема досить на 122 дітей – чому?

Де є УСП? 51 є поза границями міста Нью Йорку, з них 17 університетського віку (3 провадять виховну працю в нашій станиці).
31 є в місті Нью Йорку, з них 9 університетського віку (4 вже провадять виховну працю).

Де є УПС? 68 є поза містом Нью Йорку, 85 ще в місті, 29 на долині міста.

З 236 членів УСП та УПС, тільки 34 не мусіли б „гнати на долину міста що суботи” щоб виконувати виховну працю. (А як заїдеш тоді треба „паркувати” - \$1.50 на годину на бічних вулицях, і якщо затримаєшся на сходах щоб щось пояснити -- \$65 кари.)

Ці демографічні факти обмежили потенційних виховників до тих, які або живуть на долині міста, або мусять що суботи привозити дітей до школи українознавства. І так воно й було. Але діти виростають і закінчують школу українознавства і тому цього року тратимо зв'язкового, який доїжджає з Rhode Island, та зв'язкову (яка рік тому зрезигнувала) і гніздову, які доїжджають з Queens.

В останніх 7-ох роках станиця виплатила майже \$ 48,000 фінансової допомоги, щоб заохотити дітей з 4-ої хвилі вступити до Пласту і поїхати на табори. Це увінчалось успіхом і сьогодні 66% нашого новачтва та юначтва є з родин де батьки ніколи не були в Пласті, не бачили як Пласт працює, не знають про Пласт.

Перед нами питання – хто буде провадити пластову працю з цими дітьми? Математично, 17% батьків є, а 18% колись були, пластунами. Однак, з малими виїмками, вони виконують працю, яку колись виконував Пластприят.

Я вже „б'ю на сполох” від осені, заявивши що якщо не буде відповідного виховного штабу, я не буду кандидувати на другу каденцію як станична. Збори відложено. Скликано спеціальні сходи про цю справу які відбулися з участю 2-ох членів Станичної Старшини, 3-ох старших пластунів та одної з наших осередкових УСП. Сходи дійшли до висновку, що треба дати загальному членству знати, що станиця не є в силі виконувати засадничі завдання пластової станиці.

Оцим, я це доручення виконую. Номінаційна комісія повідомляє, що не може зложити листи, як нема когось на станичного, але свого переконання я не міняю. Одне із засадничих завдань станичного де „дбати, щоб праця в станиці була доцільна, мала пластовий характер та виявлялася на відповідному поземі.” Я можу сама писати протоколи бо нема протокольного писаря, пильнувати вкладки УПН бо нема референта чл. внесків, пильнувати господарку бо нема господаря, але якщо виховна ділянка не стоїть на належному рівні, нема пощо! Виховна праця це суть Пласту.

Отже конечно застановитися та рішити, яку компромітацію пластової програми станиця готова толерувати. Різні можливості з різними консеквенціями. Одна з найбільших „перепон” до виховної праці це час зайнять – 1:30 – 2:30 суботу (страата вікенду). Можна б відбувати сходици що другої суботи, але на 2 години. (Ми зараз не можемо перетримати новацтво на сходицих навіть до 3:00 години, бо тоді вже починаються лекції в Пані Роми.)

Замість одного впорядника на частину, може знайдуться 2-3 особи, які би чергувалися суботами. Дехто радить злучувати рої/гуртки, як нема впорядника. Таке робити (навіть припадково коли впорядник не прийде) шкодить обидвом частинам бо ані одна ані друга не дістане належної програми на той день. Діти не вівці і Пласт їх не „пасе”! Не можна зігнати два стада на одне пасовисько, як нема двох пастухів. Кожна частина потребує програми, яка пристосована до рівня тих дітей.

Ми не маємо морального права вписувати дітей, як ми не маємо для них відповідних виховників. Це принесло б тільки неславу станиці та Пластові. В останніх 6 роках наша станиця була одинока (остання) станиця в Америці де ще обоє зв'язкових, гніздова, та опікун новаків всі мали ступені зв'язкового та гніздового. В інших станицях найбільше один з чотирьох цих постів має належний вишкіл. Наша гніздова є одинока діюча гніздова/-ий в ЗСА зі ступенем гніздової. Отже, можна існувати із зв'язковими та гніздовими, які не лише не мають належного ступеня, але й не мають навіть вишколу впорядника.

Я категорично таке поняття відкидаю. Зв'язкові та гніздові мають критичну роллю у виховному процесі, і це не є праця, яку можна навчитися „при виконанні”. Брак підставового знання на тих постах відбувається безпосередньо на дітях – не припильновані проби, не відбуті табори та вишколи, брак тяглості праці як виховники виїжджають і приїжджають.

Додайте до нормальних вимог цих постів ще й ускладнення праці які виринають коли 66% батьків не знає суті ані форми пластової праці. Нема кого попросити заступити на сходицих, треба кожну річ пояснювати – що це Свято Весни, що це костюмівка, свічечка, чому присутність дитини на зайняттях не може бути доривочна, чому табір важний, як дістатися на оселю, навіть вишколи, та 1,000 інших речей, яких ми не є приготовані пояснювати.

Додайте ще проблему мови – ні, не невигоду пояснення англійських термінів *barbeque, s'mores*, і т.п. але й української мови -- не однострій, а „форма” не табір, а „лагер”, батьки що кажуть що не вміють добре читати по українськи -- ані по англійськи.

Тепер не є час завивати щонебудь в папірці, а реалістично оцінити свої сили, так по виховній як і по адміністративній лінії (щоб виховні сили не вичерпувати до адміністрації).

Хоч можна бути доброї гадки, що восені приїдуть до Нью Йорку на університет старші пластуни, які зголосяться до праці, на таке не можна покладатися.

Покладатися треба на тих , яким залежить на тому, щоб пластова станиця в Нью Йорку стояла на належному рівні.

Покладатися треба на тих, кому залежить на тому, щоб їхні діти мали таку користь з Пласту, як вони мали. Може батьки-пластуни, або бувші-пластуни, постараються, щоб для їхніх дітей ще був Пласт і відбудуть потрібні писемні вишколи, щоб перебрати пости у вересні.

Станиця це тільки люди, і що вони з неї зроблять.

Остаюсь з пластовим привітом

СКОБ!

пл.сен. Оля Стасюк
Станична